

*Je ziet het niet
maar je blijft oneindig kijken
om te redden wat je raakt*

Geert Jan Beekman

O c h t e n d z o e n

zij vult de luchtballon
waarin jij ligt voor je uit te staren
met woorden melkwit geleend van de sterren

en gebaren zo lief dat ze amper bestaan
haar bindweefsel stuk
maar toch met vezels aan je gebonden

licht verbreekt het zicht
uit haar ogen
vervormt het beeld

op het netvlies van dromen
vlinderen zandoogjes heen en terug
met handenvol nectar tussen hun poten

A r m e n

ze loopt verloren in de armen van de rivier
met kroos in hoofd en haar
langs het gelaat rociërs ze buigen en strekken
in eenzelfde taal

het geruis van het water brengt haar
in de roes van een lichaam
waar ze in wil gaan

sommige vissen zwemmen
stroomopwaarts om te paaien
wie zo denkt hoeft geen dak
boven het hoofd enkel water